

Konklusion

Artikel 5, stk. 1, første afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/104/EU af 26. november 2014 om visse regler for søgsmål i henhold til national ret angående erstatning for overtrædelser af bestemmelser i medlemsstaternes og Den Europæiske Unions konkurrenceret

skal fortolkes således, at

henvisningen heri til relevante beviser, som er undergivet sagsøgte eller tredjemands rådighed, også omfatter beviser, som den part, som anmodningen om fremlæggelse af beviser er rettet til, skal udarbejde ex novo ved at samle eller klassificere oplysninger, viden eller data, der er undergivet vedkommendes rådighed, med forbehold for en streng overholdelse af dette direktivs artikel 5, stk. 2 og 3, der pålægger de nationale retsinstanser, for hvilke søgsmål er indbragt, at begrænse fremlæggelsen af beviser til det, der er relevant, rimeligt og nødvendigt, under hensyntagen til denne parts legitime interesser og grundlæggende rettigheder.

(¹) EUT C 252 af 28.6.2021.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 10. november 2022 — straffesag mod DELTA STROY 2003 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Okrazhen sad — Burgas — Bulgarien)

(Sag C-203/21) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i straffesager – rammeafgørelse 2005/212/RIA – anvendelse – pålæggelse af en bøde over for en juridisk person for manglende betaling af skyldige afgifter – begrebet »konfiskation« – artikel 48, 49 og 52 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – sanktioner af strafferetlig karakter – princippet om uskyldsformodning, legalitetsprincippet og princippet om proportionalitet mellem lovovertrædelse og straf – ret til forsvar – pålæggelse af en bøde over for en juridisk person for en overtrædelse begået af denne juridiske persons repræsentant – parallel straffesag mod denne repræsentant, der ikke er afsluttet – proportionalitet)

(2023/C 7/07)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Okrazhen sad — Burgas

Parter i straffesagen

DELTA STROY 2003

Procesdeltager: Okrazhna prokuratura — Burgas

Konklusion

Artikel 48 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder skal fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, hvorefter den nationale ret kan pålægge en juridisk person en strafferetlig sanktion for en overtrædelse, for hvilken en fysisk person, der har beføjelse til at forpligte eller repræsentere den juridiske person, er ansvarlig, såfremt denne juridiske person ikke har fået mulighed for at bestride, at den pågældende overtrædelse foreligger.

(¹) EUT C 228 af 14.6.2021.